

telser ved Opgørelse af, hvad der vil komme til at falde paa de faste Ejendomme. Det ærede Medlem kom snarest i sin Kritik over mine Udtalelser dertil, at han opstillede delvis andre Forudsætninger, end jeg har ment at kunne gaa ud fra, og da navnlig den, at de bornholmske Ejendomme havde en betydelig større Værdi, end jeg havde forudsat, at de vilde blive ansatte til ved en eventuel Vurdering til Ejendomsskyld. Jeg tror, dette var for højt, og jeg er vedblivende af den Anskuelse, at de Tal, jeg har nævnt i saa Henseende, ville vise sig at blive de rigtige. Men selv om jeg tager det Tal, som det ærede Medlem nævnte, 8,400 Kr. pr. Td. Hartkorn, kan jeg ikke komme til andet Resultat, end at dette da kun vil føre til, at de nye Skatter blev 2 Kr. højere pr. Td. Hartkorn, og ikke det, som angives her, nemlig 4 Kr. Og naar det ærede Medlem fremhævede, at han nævnte 3 Kr. og at 3 Kr. var meget større end min ene Krone, tror jeg alligevel, at 2 Kr. kommer min ene Kr. nærmere end hans 4 Kr., men det er endda kun under den Forudsætning, at man gaar til den af ham forudsatte Salgsværdi, som jeg ikke er gaaet til.

Jeg skal endnu kun bemærke med Hensyn til den øvrige Beregning, der opstilles, at hvad jeg sigtede til med mine Udtalelser derom i Gaar, var, at jeg formener, at ikke hele dette Beløb af 37,162 Kr., der er opført som det, der vil blive overført til Kommunerne, vil komme Hartkornsejerne som saadanne til gode, idet utvivlsomt en Del deraf vil komme dem til gode, som svare Skat efter Formue og Lejlighed, og at man saa har regnet noget vel højt, naar man vil komme til det Resultat, hvilken Lettelse Hartkornet faar pr. Td.

N. Andersen: Den ærede Ordfører begyndte sit Foredrag i Dag med at fastslaa en udmærket god, gammel Sætning, som jeg ganske særlig vil lægge den ærede Ordfører selv paa Sinde, nemlig den, at naar man overdriver, slaar man sig selv paa Munden. Der er neppe noget Medlem i dette Ting, der vil have en saa uhyre Gavn af at lægge sig denne Sætning rigtig paa Sinde end netop den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører henviste, rimeligvis i Eorbindelse dermed — i alt Fald finder jeg den bedste Anledning til at sætte det i Forbindelse dermed, idet det beviser den ærede Ordførers Tilbøjelighed til at overdrive i stort som i smaat — til nogle Smaalapperier, hvorved han mente at kunne

slaa mine Udtalelser om Landstingsforslagenes loyale Egenskaber, Storslaaethed og Retlinethed af Marken, nogle Smaabagateller, som gik ud paa, at Befolkningen kunde udsættes for at komme til at løbe frem og tilbage for at faa 10 Øre tilbagebetalt, stille Krav til Finansministeren og lignende. Den ærede Ordfører burde have husket, at jeg netop i min første Udtalelse om disse Forslag her ved deres første Behandling udtrykkelig paapegede, at disse Ulemper vare noget, man helst skulde tage ud af Forslaget, ligesom jeg ogsaa i min Udtalelse, da jeg første Gang havde Ordet angaaende disse Forslag, udtrykkelig præciserede, at jeg var enig med den ærede Ordfører i, at det af praktiske Grunde vilde være hensigtsmæssigt at lempe Beskatningen paa de smaa Ejendomme. Den ærede Ordfører burde ikke tage dette frem som en Anke over, at jeg kalder Forslagene storslaaede, da jeg netop havde erklæret mig enig med den ærede Ordfører i, at disse Ulemper burde rettes.

Den ærede Ordfører kom dernæst ind paa en Beklagelse over, at jeg stadig tog frem det Beløb, som han saa uendelig gerne vil glemme, nemlig de 3,122,000 Kr., som Landdistrikterne skulde betale i ny Skatter efter den ærede Ordførers Forslag samtidig med, at de skulde beholde de gamle Skatter. Jeg er nødt til at drage dette frem, fordi det stadig, atter og atter bliver glemt. Hvis den ærede Ordfører vil benytte det samme nøgterne Princip, som jeg benytter, og se paa, hvad det er, hans store Forslag om Overførelsen egentlig resulterer i, det, jeg skal gentage lige saa tit, som den ærede Ordfører ønsker at høre det, vil han opdage, at det eneste praktiske Resultat af Overførlingsloven er, at der overføres 1,706,000 Kr. fra Beboerne i Kjøbenhavn og Købstæderne til Befolkningen paa Landet, Hartkornsejerne og andre i Landdistrikterne. Det er hele det store Resultat af de mange Millioner Kr., som den ærede Ordfører holder af — for at benytte et Udtryk, som et andet æret Medlem her i Salen i Efteraaret brugte — at „vifte“ med.

Den ærede Ordfører udtalte en Beklagelse over, at jeg i Gaar havde sagt, at der var spildt 10 Dage til ingen Nytte. Det har jeg ikke sagt. Jeg beklagede mig over, at der var spildt en halv Snes Dage. Naar man ikke vilde gøre andet end skrive en Betænkning som den, der foreligger, mener jeg, at Dagene ere spildte — om det er 10, 9 eller 8 Dage, skal jeg ikke disputere med den ærede Ordfører om, idet